

Holló József

Sírató

Cseh Károly költőbarátom temetésén

Te kegyetlen, fekete január
végre elloptad álmaid
s örökké fényre vágó lelke
fölött – most földstét vakít.

Borzongok. Neki zeng a zsoltár
a *gesztenyék temploma* alatt.
Nyirkos szélsóhaj csókol ágat
s a gyertyaláng tétova mozdulat

ösztönén inogja szét magát.
Bibliás csendek terében hallgat
a pillant. Míg a lélegzet
ki-bejár visszafojtott jajnak.

Kulcsra zárt világ *holdallik* rá.
S a bomló agy talán még álmodik:
feledve gyógyszer ízt, kórházzagot,
de lelke már más téren osztozik,

hogya a *szerelem szabad koldusaként*
járja a kozmikus űröket.
Harangszó kereng szét a tájban
fiát siratni... ki elveszett.

Lét és nemlét múlása vegyül
– benne hiányérzetek nehezülnek
s az imákkal pántolt pillanatok
gyóntatószékei elé ülnek

a döbbenet fogódzó kínjai.
Sóhajt a Bükk-alja. És a Miatyánk,
mint földre hullott kő kopog.
Ő elmegy... de versei itt maradnak ránk.

Őszmarasztaló

Szökött nyár helyén... már megint az ősz
öngyulladásos látványa füstöl
dombok teraszain lihegve lépcsőz
a szél: s e csapzott délelőttől

kilógnak a kallódó csendek árnyai.
Nyútt madárijesztő nyújtja botkezeit
– egy kései parlagfű kinyílt virágai
fojtó allergiát lihegnek szertesét.

Mint a véletlenszerű ismétlődés
gyűlnek jól ismert részletek,
kénsárga háttérben kontrasztos csődülés
e látványt beszélő vérvörös színkeret.

Kényszeres kísértést cipel magán a táj,
gyűrött álmokat marasztalgat a szó
– hűtlen ősz-ölemben az illatos muskotály,
olyan furcsa, elvont kombináció.

A távol háta mögött vibráló fény neszez
fák alatt a fűben szeretkezés nyoma,
de tudom, mindent más kontextusba helyez
az erjedő múlás néma tébolya.

Hiába féltem, marasztalom vadul
az ősz; úgyis elhagy észrevétlenül –
mereng a gondolat fantáziátlanul
árnyak metszéspontján páráll a végtelen

a sok visszatartó szó, nyelvemen kopik el
míg köröttem az ősz... magát fogyasztja el.

Hans-Guido Klinkner

Nyomok

(Spuren)

A hatalom és erőszak nyomai.
A történelem iszapjába
mélyen beágyazódva.
Diadalívek, amfiteátrumok,
várak, paloták, katedrálisok.
Pápának és püspököknek,
császárnak és királyoknak
teremtve. Adókból,
izzadságból és vérből.
Megállíthatatlanul,
mint a Vaucluse folyása,
áramlik a túristatömeg,
a hegyek és a tenger között,
a múlt völgyein át.
A Mistral lehellete,
a levendula és a hársak illata
számúzta a történelem
pestisszagát.

Provance

A szerzőről: A német nyelvterületeken jól ismert Hans-Guido Klinkner, Délnyugat-Németország Saarland tartományában született, 1934-ben. St. Ingbertben él. A Szabad Német Írószövetség tagjaként eddig tizenhárom kötete látott napvilágot. Írásait argentin, francia, litván és magyar lapok közzölték. Egyéni hangvételű, kritikus verseinek forrása: a klasszikusan értelmezett humanitás.

Magyar fordítója: Bayer Béla.

Idegen

(Fremd)

Idegen utcákon,
idegen városokon át
megyek,
idegen embereket hallva.
Megyek,
minden lépés
közelebb visz a hazámhoz.

A csend dala

(Das Lied der Stille)

Az idő zajában
hol hallhatod
kotta és
szöveg nélkül
a csend dalát?
Magányos úton,
roppanó hóban,
két lépés között
befelé hallgatózva:
egy fuvallatban
szívdobbanásod
és lélegzeted
játszanak neked
egy dallamot.

Ezüstbogáncsok

(Silberdisteln)

Akárha csillagok
díszítik a kék ég alatt
a nyártól lomha havasi legelőt,
sugárzón nézve a vándorok szemébe.
Viharállón, a köves talajba
gyökerezve,
hamarosan a jégkristályok is
védeni fogják csodás szépségüket.

Seiser Alm 2007

A verseket fordította:

Bayer Béla

Farkas Gábor
béke-tájon

*Görömbei András emlékére
 vendégsorokkal*

nem lehet vadul váltogatni az
 irodalom nem erről szól nem
 lehet állandóan mást előbbre
 helyezni vagy a polc tetejére
 évekre évtizedekre csak azért
 mert ma ő nem annyira
 locsolni metszeni gyomlálni
 friss hajtásokat gondozni
 ápolni mert a miénk mert ez
berendezetten is ideiglenes világ
 mert ami inneni ami szó ami tett
 amit az ember a rejtett odaára
 mint innenit mint sajátot átvihet
 és amit itt hagyunk emlékeink
állnak akár az időtlenség
 állnak mert bennük rögzül
 az egyetemes érvényesség
 állnak kikezdzhetetlenül
az enyészet színe előtt

Próféta érkezik

fellebbez feloldoz

(gyűr az éj
 mocsokban szagot visz most a szél)

partot vagy inkább irányt remél

leleplez megfeszít vizet hord
 tisztába rakja e rühes kort

elhaló imája megbomolt

Ítélet

harmadnapnál éberebben
 a halál életre retten
 ha-nincs-ha-van
 irgalom

és hiába minden zsoltár
 a csordultig megtelt magtár
 hiába a
 száanalom

tántorgó hét mérföldnyi csend
 hasít és köt múltat jelent
 felejteni
 nem lehet

csak a tett az idő a tér
 őrzi mikor már elmentél
 só-ízű em-
 lékedet

és most már azt hiszem

(hogy nincs igazság)

Sz.L.

lepkéket hord a vers
türelem
szárnyukat szavakba
emelem
szárnyukban rím-sötét
irgalom
ritmusuk meglelem
elhagyom
szárnytalan szerelem
eleség
mint aki volna csak
nem elég
lepke-kő lélek-éj
Dsuang Dszi
Buddha-szárny elmémet
lemetszi